

**„Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs! S akinek van mit ennie, ugyanígy tegyen!”**

(Lk 3,11)

Ebben az adventi időszakban, amikor karácsonyra készülünk, újra előtérbe kerül Keresztelő Szent János alakja. Isten azért küldte őt, hogy előkészítse az eljövendő Messiás útját. Akik hozzá fordultak, azoktól életük gyökeres megváltoztatását kérte: „Teremjétek hát a bűnbánat méltó gyümölcsét!” [\[1\]](#) És aki azt kérdezte tőle: „Mit tegyünk tehát?” [\[2\]](#), annak így válaszolt:

**„Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs! S akinek van mit ennie, ugyanígy tegyen!”**

Miért adjak a másiknak a magaméból?

A másikat is Isten teremtette, úgy, mint engem. Testvérem ő, lényem része. „Nem tudok kárt tenni benned anélkül, hogy meg ne sebezném saját magamat is” [\[3\]](#) – mondta Gandhi. Ajándéknak lettünk teremtvé egymás számára, Isten képmására, aki Szeretet. A szeretet isteni törvénye be van írva génjeinkbe. Jézus, amikor közénk jött, világosan kinyilatkoztatta ezt nekünk, amikor új parancsot adott: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is!” [\[4\]](#)

Ez a „mennyország törvénye”, a Szentháromság élete itt a földön, az evangélium szíve. Amint az Atya, a Fiú és a Szentlélek teljes közösségben élnek a mennyben, annyira, hogy teljesen egyek

[\[5\]](#)  
, ugyanúgy a földön mi is olyan mértékben vagyunk önmagunk, amennyire megéljük a szeretet

kölcsönösségét. Amint a Fiú ezt mondja az Atyának: „mindaz, ami az enyém, a tiéd, és ami a tiéd, az enyém”

[\[6\]](#)

, úgy közöttünk is akkor valósul meg teljes mértékben a szeretet, ha nemcsak a lelki javakat osztjuk meg, hanem az anyagiakat is.

Felebarátunk szükséglete mindenki szükségletévé kell, hogy váljon. Valakinek nincs állása? Mintha nekem nem lenne. Valakinek beteg az édesanyja? Úgy segítem őt, mintha az enyém lenne. Van, aki éhes? Mintha én lennék éhes, és úgy próbálom előteremteni az ételt, mintha saját magamnak tenném.

Ez a jeruzsálemi első keresztények tapasztalata: „A hívők sokaságának egy volt a szíve-lelke. Egyikük sem mondott birtokából semmit sem a saját tulajdonának, hanem mindenük közös volt.” [\[7\]](#) Olyan vagyonszövetség volt ez, amelyet bár nem volt kötelező, mégis nagyon intenzíven gyakoroltak. Pál apostol megmagyarázza: nem arról van szó, hogy egyeseket nehéz helyzetbe kellene hozni azért, hogy másokon segítsünk, hanem arról, hogy megvalósuljon az „egyenlő mérték szerint” [\[8\]](#) elve.

Cezárei Szent Vazul ezt mondja: „Az éhezőket illeti meg az a kenyér, amit félreteszél, a ládafiában őrzött kabátod a mezítelennek jár, rejtve őrzött pénzed pedig a szűkséget szenvedőké.” [\[9\]](#)

Szent Ágoston szerint: „A gazdagok feleslege a szegényeket illeti.” [\[10\]](#)

„A szegényeknek is segíteniük kell egymáson: egyikük lábát kölcsönözheti a sántának, a másikkal szemét a vaknak; ismét más meglátogathatja a betegeket.” [\[11\]](#)

**„Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs! S akinek van mit ennie, ugyanígy tegyen!”**

Ma is élhetünk úgy, mint az első keresztények. Az evangélium nem utópia. Ezt bizonyítják például azok az új mozgalmak, amelyeket a Szentlélek hozott létre az egyházban, hogy az

első keresztények evangéliumi radikalitását hívja újra életre frissességével, és hogy válaszoljon az óriási igazságtalanságban és szegénységben élő mai társadalom nagy kihívásaira.

Emlékszem a Fokoláre Mozgalom kezdetére, amikor az új karizma a szegények iránti különleges szeretetet ültette a szívünkbe. Amikor találkoztunk velük az utcán, felírtuk egy kis jegyzetfüzetbe a címüket, hogy felkereshessük őket, hogy segítsünk nekik. Jézust láttuk bennük, aki azt mondta: „nekem tettétek” [\[12\]](#). Miután meglátogattuk őket viskóikban, meghívtuk őket magunkhoz ebédre. Nekik tartogattuk a legszebb asztalterítőt, a legjobb evőeszközöket, a legjobb falatokat. Az első fokolárban az asztalnál így foglaltunk helyet: egy fokolarina, egy szegény, egy fokolarina, egy szegény...

Egy nap úgy éreztük, az Úr azt kéri tőlünk, hogy váljunk mi magunk szegénnyé, hogy így szolgálhassuk a szegényeket és mindenkit. Ezért mindegyikünk az első fokolár egyik szobájának közepére tette mindazt, amiről úgy gondolta, hogy felesleges a számára. Volt ott tavaszi kabát, egy pár kesztyű, kalap, még egy szőrmebunda is... Azóta pedig, hogy adni tudjunk a szegényeknek, olyan vállalatokat alapítottunk, amelyek munkahelyet biztosítanak, nyereséget termelnek, amelyet a rászorulóknak kapnak meg.

Azonban még sokat kell tennünk a szegényekért.

**„Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs! S akinek van mit ennie, ugyanígy tegyen!”**

Lehet, hogy észre sem vesszük, milyen sok kincsünk van, amit közösbe tehetünk. Finomítani kell érzékenységünkön, és el kell sajátítanunk bizonyos ismereteket ahhoz, hogy ténylegesen segíteni tudjunk, hogy megtaláljuk a testvériség megélésének módját. Adhatjuk szívünk szeretetét, kinyilváníthatjuk baráti szándékunkat, átadhatjuk örömünket, rendelkezésre bocsáthatjuk időnket, imáinkat; szóban vagy írásban közösbe tehetjük belső gazdagságunkat. Vannak ezen kívül olyan tárgyaink is, mint például táskák, tollak, könyvek, de lehet pénz, lakás vagy jármű is, amit rendelkezésre bocsáthatunk. Lehet, hogy sok mindent összegyűjtünk arra gondolva, hogy egyszer majd szükségünk lesz rá, miközben környezetünkben valakinek sürgősen éppen arra volna szüksége.

Ahogy minden növény csak annyi vizet szív fel a talajból, amennyire szüksége van, úgy mi is próbáljunk meg csak annyit birtokolni, amennyi nélkülözhetetlen. Jobb, ha időnként azt vesszük észre, hogy hiányzik valami; jobb kicsit szegénynek lenni, mint kicsit gazdagnak.

„Ha mindannyian megelégednénk a szükségessel – mondta Szent Vazul –, és fölöslegünket a nélkülözőknek adnánk, nem lenne többé sem gazdag, sem szegény.” [\[13\]](#)

Próbáljuk meg, kezdjünk el így élni! Jézus biztosan nem fog megfélekezni arról, hogy elküldje nekünk a százszorost; így további lehetőségünk lesz arra, hogy adjunk. Végül pedig azt fogja mondani, hogy amit bárkinek is adtunk, azt Neki adtuk.

*Chiara Lubich*

/forrás: [www.fokolare.hu/](http://www.fokolare.hu/)